

SEMBRA
LLIBRES

El gran futur

Títol original: *Il grande futuro*

Primera edició: març de 2017

© Del text original: Giuseppe Catozzella, 2016

© De l'edició original: Giangiacomo Feltrinelli Editore Milano. Publicat per primera vegada en la col·lecció «I Narratori» el gener de 2016.

© De la traducció: Anna Casassas Figueras

© D'aquesta edició: Sembra Llibres, Coop. V., 2017

Apartat de correus 8

46740 Carcaixent (Ribera Alta)

sembra@sembrallibres.com

www.sembrallibres.com

Editat per acord amb l'Agenzia Santachiara.

Edició: Borja Català i Xavi Sarrià

Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es

Correcció: Roger Sarrià

Maquetació: Josep Andrés

Sembra Llibres forma part de l'Associació d'Editorials Independents:

Aquest llibre s'ha imprès a Liberdúplex

amb paper ecològic òfset cru de 80 grams

i ha estat compaginat amb cos 10,5 de la tipografia Chronicle.

ISBN: 978-84-16698-11-0

DL: V-364-2017

Giuseppe Catozzella
EL GRAN FUTUR

Traducció d'Anna Casassas

SEMBRA
LLIBRES

TAULA

PRIMERA PART

AL POBLE

On l'Amal descobreix que, en algun lloc, l'espera una felicitat

Pàgina 11

SEGONA PART

A LA GRAN MESQUITA

On l'Amal troba un camí que només es pot aprendre tot sol

Pàgina 113

TERCERA PART

AL CAMP

En la cosa més volàtil de totes hi ha continguda la nostra història

Pàgina 191

PRIMERA PART

AL POBLE

On l'Amal descobreix que, en algun lloc, l'espera una felicitat

Dues llums, dos noms, dues vides

Si la vida es presenta amb la llum, jo vaig néixer dues vegades.

La primera vegada em vaig dir Alí, i en néixer vaig saber tot el que s'ha de saber: que l'única llei que governa la vida és la llei de l'amor.

La segona em vaig dir Amal, que significa esperança, i en renéixer vaig anul·lar tot el que sabia. Després vaig necessitar tota la vida per recordar-ho.

Llum sobre llum, diu el text sagrat. *Nurun ala nur.*

I, per a mi, així va ser.

El dia de la segona llum i del Gran Estrèpit em trobava on no hauria hagut de ser: fora del poble, on només hi havia lloc per a l'última mesquita, que ho dominava tot i així havia obert el recolliment al silenci del desert i a la infinitat del món. Ara ja no es feia servir, els fidels es reunien a la nova, a baix al poble.

L'*adhan*, la crida a la pregària, allà dalt ressonava en el buit i per això sempre havia semblat més pura: simulava el silenci.

Em trobava al lloc prohibit, al darrere de l'edifici sagrat. Allà on el baobab secular ample i baix feia ombra a l'esplanada, i on es deia que els primers pelegrins s'havien aturat a descansar. Era un lloc sagrat i no s'havia de profanar.

La Fàtima, la meva mare, aquell dia m'havia dit: «No hi vagis».

Jo no havia contestat i m'havia enfilat fins allà amb l'Ahmed —el ric, el fill del senyor, el meu millor amic— i la Karima —la serventa, la meva igual.

El meu pare, el silenciós i arrugat Hassim, havia marxat, com sempre, amb el seu *dhow* de fusta, a pescar.

Com cada vegada que ens enfilàvem fins allà per l'escarpat caminet de terra sorrenca i vermellosa, per dins del bosc de sequoies que pujava al cim de l'illa, la Karima s'havia aturat a mirar el mar. Era blau, era vast, era una bassa d'oli.

Eren els dies de l'*Eid*, la festa del final del ramadà, que aquell any havia estat batejat «Ramadà de sang»: dies infinits de foc ferotge i creuat entre l'exèrcit regular i els «negres», els que amb una mà empunyen el fusell i amb l'altra, el llibre sagrat.

Des de sota, des del poble, a la riba, els coets dibuixaven rastres lluminosos.

Es deia que de vegades es quedaven a dormir a la mesquita, els negres. Es deia que utilitzaven l'altura com a estratègia.

Aquell matí, en despertar-nos, tots tres havíem alçat el cap i havíem mirat, cadascun des de casa seva, el perfil dels turons, a la banda contrària a la del mar: no es veia cap fil de fum. Els negres no eren a les portes del poble, no havien encès focs per dormir sobre la sorra del desert més enllà de les cases habitades, a la manera dels beduïns.

Vam sortir en fila índia de l'últim revolt de la serpentina del camí. Ens vam estirar a terra, a l'herba verda i espessa, per mirar cap a la construcció sagrada.

No en venia cap soroll, no hi havia moviment.

L'Ahmed es va posar de genolls i, silenciós, va anar a inspeccionar.

La Karima es va estremir de por.

Jo la vaig abraçar i no em vaig moure.

L'Ahmed i jo, aquella tarda, no ens hauríem pogut imaginar de cap manera que molts anys després ens tornaríem a trobar combatent aquella mateixa guerra, un al bàndol dels negres i l'altre al de l'exèrcit regular. Si algú ens ho hagués revelat, l'hauríem mirat com si fos boig.

La guerra era una cosa present, el que en principi era inaudit s'havia tornat quotidià, i com tot el que és quotidià ens pertanyia en la carn i no en el pensament.

Els negres envaiïen el poble com els venia de gust, i els regulars feien el mateix. Arribaven, inspeccionaven, pillaven, se n'anaven:

convertir-nos nosaltres en guerrers, i a més enemics, era una cosa impossible, igual que si la lluna una nit decidís no sortir.

L'Ahmed ens va ignorar, es va acostar a poc a poc a la petita mesquita. Va estirar la porta i la va obrir, sense entrar. Es va girar cap a nosaltres: a dins no hi havia ningú. Va anar cap a la dreta, va fer la volta a l'edifici i va tornar a sortir per l'esquerra. Ningú.

Podíem jugar.

Jugàvem a *ostgmah*, a fet i amagar.

L'Ahmed era el més gran i guanyava sempre, tenia les cames més llargues.

Vaig decidir recórrer a l'astúcia i amagar-me en un lloc prohibit. No em veuria ningú, no ho sabia ningú.

Comptava l'Ahmed i fins al baobab no hi aniria. Em buscava una bona estona per la mesquita i entre les sequoies, i després, resignat, cridaria al vent que es rendia, que havia guanyat jo. La Karima no diria res.

Em vaig acostar a poc a poc a l'arbre sagrat, vigilant de no fer moure ni una fulla. De lluny m'arribava, esmorteïda, la veu de l'Ahmed, que comptava de pressa per córrer a buscar-nos.

Em movia com els gats, a càmera lenta, silenciós. Davant meu, el baobab era immens.

De cua d'ull vaig veure la Karima arraulida darrere uns arbustos baixos. L'Ahmed la veuria de seguida. Em mirava amb els ulls plens de por: no havia de fer el que feia.

Vaig arribar al peu del tronc gegantí.

Un pas més, l'últim, i m'enfilaria i m'amagaria entre les fulles.

De cop i volta, com una sensació que no pertanyia al meu cos, vaig notar que sota els peus el terra cedia un pèl.

Un pèl de res, un enfonsament minúscul.

Al voltant, un silenci total.

Va ser un instant inesperat: tot va canviar.

Es va produir el Gran Estrèpit i la llum infinita em va encegar.

Quan em vaig despertar estava de panxa enlaire.

Ajagut a l'hospital de la gran ciutat, em feia mal tot. Tenia les mans i els peus a lloc, va ser la primera cosa que vaig pensar, era viu.

L'explosió havia estat tan forta i jo pesava tan poc, que unes mans invisibles m'havien agafat i m'havien llançat deu metres enrere. La mina, en canvi, havia esventrat el baobab sagrat i havia repartit projectils d'escorça dura per tot el voltant.

Una estella m'havia encertat el pit i, en clavar-se'm entre els pulmons, m'havia fregat el cor. El múscul que bombava la sang dins del meu cos havia patit.

M'havien operat. Des de feia uns quants anys hi havia estrangers per a situacions com la meua: ferides de guerra.

Em vaig trobar amb un tros de cor d'una nena blanca, d'una cristiana, al pit.

Això van dir a la mare: venia d'una petita donant.

—Negra? —va preguntar.

—Blanca —van respondre.

La Fàtima era al meu costat i resava a Al·là, i donava les gràcies a Déu per haver salvat el seu fill.

A partir d'aleshores ja no vaig ser l'Alí.

—D'ara endavant et diràs Amal, esperança —va dir la mare, acariciant-me els cabells—. Jo et vaig donar el primer nom, jo et dono el segon.

Vaig continuar callat, mortificat pel dolor.

—Si encara ets viu vol dir que hi ha una esperança. I tu seràs aquesta esperança, mentre visquis. Seràs l'Amal. Llum sobre llum.

—Tinc al pit el cor d'una cristiana, porto el cor de l'enemic —va dir l'Amal.

—Només una vàlvula —va dir la mare.

—Però em batega a dins el cor de l'enemic —vaig repetir.

—No, el que batega és teu.

—Uns homes blancs, cristians, m'han obert el pit i m'hi han ficat el cor de l'enemic. Per què m'heu fet això? No em podíeu deixar morir? —vaig dir amb un fil de veu.

—No t'hauries mort, només t'hauria costat més viure —va respondre la mare.

—Em costarà més així —van ser les últimes paraules de l'Amal, aquell dia.

—Recorda la teva *fitra* i cuida-la. La resta tant és —va dir la mare.

I es referia a l'alè diví que ens anima, a cadascun de nosaltres, i fa que aspirem a la pau.

L'Amal va tancar els ulls i va mirar, amb dolor, d'adormir-se.

Quan vaig sortir de la convalescència, tenia al pit una llarga cicatriu de dos dits d'ample. De qui era el meu cor? Se'm va enganxar aquest pensament. I, de la manera misteriosa en què algunes coses es manifesten, vaig sentir que aquella pregunta m'acompanyaria tota la vida.

Per què havia de dur aquella energia enemiga al cos? Per què havia d'estar escindit? M'havien posat la guerra a dins.

Quan la mare havia vist la cicatriu, finalment sense les benes, no havia pogut no pensar en el profeta Mahoma, que en tenia una de similar a l'esquena.

Es deia que dos homes vestits de blanc, quan el Profeta només era un nen, li havien tret el cor i l'havien purificat amb neu.

La Fàtima, la mare, en va tenir prou per creure que el seu fill, l'Amal, jo, era especial.

Vaig ser realment especial: aquell cor de nena em va afeblir. Amb poc buf, vaig aprendre a fingir normalitat.

No és normal, un cor que fa menys batecs quan més se'ls necessita: el meu, a partir d'aquell moment, es va posar a anar així. El mal em doblegava.

No ho va saber mai ningú, ni tan sols la mare: el mal és privat, si el comparteixes afluqueix.

Duia la guerra al pit: aquell mal privat, al cor del meu cor, va ser sempre el meu secret.

2

Qui és l'Amal? L'Amal és l'últim (Història de la meva estirp)

El meu poble s'alçava en una illa envoltada d'aigües solcades en totes direccions per *dhow* de fusta amb un pal curt al mig, del qual penjava una vela de fibra gruixuda.

Tan sols quinze minuts de *dhow* separaven l'illa de la terra ferma. Feia segles, els fundadors del poble, descendents dels àrabs de la Meca, havien escollit justament aquella terra i el seu riu per traslladar-hi el temple i reproduir el miracle del pou de Zamzam: el que Déu va fer brollar sota el taló d'Ismael, a la vall de la Meca, després de les pregàries de la seva mare, l'esclava Agar, segona dona d'Abraham, l'esposa desafortunada. El pou de Zamzam va ser el lloc on es va fundar el temple originari, que es va dir la Ka'ba, el cub: així va néixer i va florir l'Islam. Nascut d'Abraham, pare comú del judaisme i del cristianisme, però fundat pel fill desafortunat: el fill de l'esclava.

Els fundadors del meu poble, fa molts segles, havien quedat atrapats al bosc després de mesos de caminar en caravana per la ruta de l'Encens, que tallava l'Orient Mitjà i es desviava cap al sud, cap al cor de l'Àfrica.

Delmats per la travessia del desert, el dia que els meus avantpassats, desesperats, havien vist la verdor del boscatge, s'hi havien dirigit sense dubtar.

Però la vegetació va resultar tan espessa que els va obligar a abandonar els carros. Van continuar a peu, durant, segons explica la llegenda, cinquanta dies de sequera. Quan es van adonar que no trobarien mai el camí per a sortir del bosc, molts van morir de set

i de desesperació. Amb els arbres havien trobat ombra i vida, però s'havien perdut.

Va ser un nen de nou anys, el primer que va veure el riu.

Es deia Fatiq, i des d'aleshores era el símbol del poble. Orgullós, valent, es deia que havia vençut un lleó amb les mans nues. El seu pare no havia sobreviscut al desert, i la seva mare, a la set.

—Jo continuo —va anunciar el nen als seus desvalguts companys de camí, exhausts a l'ombra dels arbres.

No en va arribar cap resposta.

Es va posar en marxa tot sol, amb la idea de marcar els troncs amb una pedra vermella que havia recollit al començament del desert.

Quan ja feia dos dies que caminava, a l'horitzó, encaixonat entre dos enormes arbres seculars, va veure el riu.

Després dels dos dies que va necessitar per tornar, ja només quedaven vives divuit persones.

Al cap de deu dies, els supervivents de l'expedició van fundar el meu poble i la nova Ka'ba a la vora d'aquelles aigües que aleshores semblaven miraculoses. Va ser més tard que van desplaçar el poble a l'illa.

Ja només n'eren quinze.

El que buscaven era aigua, i aigua havien trobat.

El temple podia ser traslladat.

Es va decidir que el nen que havia descobert l'aigua, en Fatiq, fos el guardià del santuari.

Quan en Fatiq va tenir edat de casar-se, es va unir amb la filla d'una cosina i van tenir quatre fills. Tota la comunitat trobava que el tercer fill era el més digne de succeir-lo. Tot i així, en Fatiq, que aleshores ja era vell, va preferir el primogènit i li va confiar el poder, que aquest noi va exercir tota la vida sense que ningú s'hi oposés.

Però, a la generació següent, el poble es va dividir. Una meitat va prendre partit per en Hashim, descendent del tercer fill d'en Fatiq. Es van fer juraments de sang i es van formar dos bàndols.

Al poble, entre nosaltres, no havia esclatat mai la guerra.

Però va intervenir el mateix Al·là, que va decidir que fos en Hashim, qui prengué el control del temple.

En Hashim es va dedicar al comerç.

Va tenir tres dones, que li van donar tres fills. Ell, però, només es va enamorar d'una: era una dona del desert que li va donar un fill esplèndid, dotat des de petit d'una bellesa i d'un orgull mai vistos. Es deia Shaybah i va néixer com un nòmada, amb la bellesa del desert. A la mort del pare, el va succeir.

Amb en Shaybah el poble va conèixer una llarga època de prosperitat. Cap a quaranta anys, però, en Shaybah va començar a trobar a faltar tenir descendència. Efectivament, la seva dona no li havia donat cap fill.

Una nit, en Shaybah va fer un vot a Déu i li va prometre que, si li donava deu fills mascles, sacrificaria l'últim al temple. Al·là va exaudir el seu desig.

En Shaybah va conèixer llargs anys de felicitat, fins que va arribar el moment que tots els seus fills van ser grans, menys l'últim, en Yonus. En Yonus era el seu preferit, orgullós i dotat d'una bellesa excepcional, amb la cara sempre il·luminada per una llum magnífica.

Quan va arribar el moment de fer el sacrifici, en Shaybah va anar a demanar consell a una dona sàvia, noble i lliure que vivia al desert. Noblesa i llibertat eren inseparables, i el nòmada, com aquella dona sàvia, era lliure. La dona va interrogar els animals i li va dir que en comptes del fill podia matar cent camells. Però també li va dir que el fill d'aquell fill portaria per primera vegada la guerra al poble.

En Yonus, pocs anys després, es va casar amb una serva. Hauria pogut casar-se amb qualsevol altra dona, però aquella serva era l'única que havia gosat mirar-lo als ulls.

En Yonus viatjava molt, comerciava amb els estrangers. A trenta anys va agafar una malaltia desconeguda i al cap de poques setmanes es va morir.

La dona estava desesperada, però tenia un secret: esperava un fill. Va decidir posar-li Alí Yonus, en honor del pare. L'Alí Yonus era

d'una bellesa encara més extraordinària que la del pare i d'un orgull desconegut, però va esdevenir serf com la seva mare.

Quan el noi acabava de fer quinze anys, l'avi, el valent Shaybah, va morir. A la seva mort, els nou fills que quedaven es van començar a barallar per assumir el control del poble.

Enecat per la ira d'haver estat deixat de banda per la seva condició servil, l'Alí Yonus, obeint el seu destí, va portar la guerra a la família. Tot sol va lluitar contra els oncles i en va matar sis, d'un en un. Durant un combat, una llança li va foradar el pit, sense matar-lo, i li va deixar una cicatriu que a tothom li va recordar el senyal del profeta Mahoma, la mateixa cicatriu que també porto jo.

Els tres oncles restants van veure el coratge excepcional del nebot i es van aliar contra ell. El van derrotar i el van expulsar, i l'Alí Yonus va quedar per sempre sota el jou de la servitud.

Així va ser com, al poble, va néixer l'estirp dels serfs.

Havien estat de la mateixa família, nascuda d'aquell grup de quinze persones que havien sobreviscut al desert gràcies al valor d'un nen anomenat Fatiq. Però la memòria de la unitat original s'havia extingit i estava perduda per sempre.

Generacions i generacions, segles i segles després, es va produir, dins de l'estirp dels serfs, la trobada del meu pare Hassim i la meva mare Fàtima. La meva mare era orgullosa i jove, descendent d'aquella meravellosa nissaga que venia d'en Shaybah i del desert, i en duia la bellesa. El meu pare aleshores ja era vell, però estava ple de força i era nuós com un tronc de noguera.

Es van veure, i va ser l'amor.

De la seva unió vaig néixer jo, l'Amal, portador de la lluminosa bellesa de l'estirp de la mare, i del mateix senyal al pit que l'Alí Yonus.

Vet aquí qui sóc: al terme de la cadena que m'ha dut a existir, sóc l'últim.

L'últim dels últims. Amb el cor en guerra. L'últim que un dia també es convertiria en guerrer.

De poc calem foc al *dhow*! El pare m'hauria matat.

—Sorra, tirem-hi sorra! —havia cridat l'Ahmed, després d'haver-lo girat de cap per amunt. Encara érem petits.

Ens amagàvem allà sota, al vespre, per explicar-nos secrets. I enceníem focs per veure'ns-hi, a dins de la panxa trabucada. Feia anys que aquella barca era allà, ajaguda del revés a la sorra, esperant el mar.

En efecte, el meu pare, l'arrugat Hassim, s'havia passat anys construint el seu *dhow*, aquella barca dura i lleugera que hauria de portar peix.

Fàtima l'orgullosa, la meva mare, s'havia encarregat de la vela central i ja feia tres anys que l'havia acabat. Reposava plegada, amb els seus mil colors, en una barraca de llauna on amb penes i treballs havien entrat tres cabretes, i que ara feien servir de magatzem. Els animals eren de l'època que havia nascut jo: m'havien alimentat amb llet humana i caprina.

—Per això has sortit salvatge —em deia sempre la mare.

Durant tots aquells anys el pare, cada vespre, a l'hora de la posta, quan tornava de treballar a casa d'en Saïd —el senyor ric del poble, pare de l'Ahmed—, abans d'entrar a les dues peces de fusta i llauna i trobar-hi la seva dona cuinant, s'havia aturat a l'esplanada amb el cap a la barraca de llauna: mirava el bolic de la vela i entreveia la seva llibertat.

De vegades jo me n'adonava; aleshores feia com si res i em tom-bava cap a una altra banda. Tenia por que fos una il·lusió.

Un dia de molts anys després, al final va arribar el moment.

Aleshores jo ja era gran, ja havia viscut deu anys.

Van avarar la barca, que feia quatre metres, no pas més, però tenia un ventre rodó de dona prenyada.

El pare, quan la va veure surar, es va mossegar els llavis. Encara li faltava la gran vela. Tot seguit també la van hissar.

—Amunt! —va cridar el pare amb alegria.

Quan per primera vegada la barca es va inclinar sota la pressió de l'aire, va arribar l'emoció. En Hassim a la panxa del *dhow* i la mare i jo a la riba.

Al nostre costat, en Tarif, el vell imam savi del poble, que l'havia ajudat a empènyer la barca a l'aigua. Era l'únic amic de debò del pare. Tenien la mateixa edat i era d'una altra família, d'una estirp de comerciants instruïts, però era l'únic amb qui el pare havia lligat des de petit. En Tarif, en canvi, parlava amb tothom: formava part de la seva feina d'imam, però també era la seva manera de ser al món. Tot i així, era el meu pare, a qui el vell Tarif estimava més del poble.

A mi també m'estimava molt, sempre em va considerar el fill que no havia tingut. El pare també l'apreciava per aquest motiu, tot i que alhora li provocava un continu i subtil dolor: l'arrugat Hassim esperava que en Tarif em donés l'educació que ell no estava en condicions de donar-me. Desitjava que jo el freqüentés, però al mateix temps n'estava gelós, tot i que estava segur que l'imam, gràcies a l'educació, aconseguiria allunyar-me del meu destí de servitud.

Per a ell mateix havia acceptat la seva condició servil. Amb prou feines sabia escriure, el meu vell pare: tenia les mans grans i gruixudes, bones per a governar el timó i remenar les xarxes.

—Aquest *dhow* serà la llibertat! —va exclamar el pare.

Deixaria d'ocupar-se de la casa, del jardí i dels humors d'en Saïd i es guanyaria la vida tot sol amb el peix.

Assaboriria aquella llibertat.

La seva primera llibertat.

—Cada vespre passaré per casa del senyor i li deixaré tres peixos. La resta, si n'hi ha, serà nostra —va dir el pare. Era feliç.

A més, en Saïd concediria que al matí jo anés a fer alguna classe amb els professors del seu fill Ahmed, el meu millor amic.

El vespre de l'avarament del *dhow*, havent sopat, el pare i l'amo, com sempre, havien de trobar-se a la mesquita del vell Tarif per a la *salat al-ixa*, la pregària comuna de la nit.

La mare, com totes les dones, feia *du'a* a casa, resava sola.

—Pare, puc venir amb tu? —li vaig preguntar.

—No, no pot ser —va respondre.

Evitava que el veiés tot sol amb l'amo. Jo esperava que la barca hauria canviat les coses, que ja no seríem servidors, i ho volia veure.

El vaig seguir d'amagat.

Els volia veure, a ell i al senyor, prosternats davant del mateix Déu, sotmesos a la mateixa transparent voluntat.

Em vaig arraulir a fora i vaig espigar a dins per les escletxes entre les canyes de bambú.

Eren iguals: els fronts sobre la mateixa estora aspra d'escorça.

Gairebé em vaig il·lusionar.

Va durar molt poc.

Així que es van tornar a posar drets, en Saïd va restablir la desigualtat.

Ho vaig veure per com es va fer portar les sandàlies, per com va fer ajupir el pare per calçar-lo i cordar-li les sivelles.

En Saïd era un gegant, era com una torre sobre el minúscul cos doblegat del pare.

—Les sivelles! —li va dir amb un crit.

El pare va obeir.

El mirava des de dalt, només amb la intenció de recrear la distància que existia a la llum del sol. El vaig veure.

I el vaig sentir, a la porta de la mesquita, cridant al pare que l'endemà no trigués.

Era el meu pare. I tanmateix, en aquells moments, hauria volgut que no ho fos.

Vaig sentir vergonya. El *dhow* no havia canviat res.

Després d'aquell vespre el vaig continuar espigant, no vaig desviar mai la mirada, amb l'esperança d'aconseguir, almenys, dominar la vergonya.

No va poder ser.

En canvi, el que va passar va ser que em vaig gravar una promesa al cor: no deixaria que el meu amic Ahmed em tractés mai com el fill del servidor.

Va passar que vaig sentir que a dins em naixia la ira. Després d'haver-la combatut molt de temps, un dia acabaria agafant el seu camí natural: la guerra.

L'Ahmed, el meu millor amic, era fill d'en Saïd el ric.

Era el més petit, els seus germans ja eren adults i havien abandonat el poble per anar a la gran ciutat.

Des de petit, el meu pare m'havia portat amb ell a casa del senyor, amb l'esperança que en sortís alguna cosa. N'havia nascut aquella amistat descompensada: l'Ahmed era ric i tenia cinc anys més que jo.

Tot i així, ens havíem fet inseparables.

Jo l'admirava per la seguretat i la valentia, l'edat i la riquesa. L'Ahmed m'admirava per la bellesa, que ell no tenia, i per la simplicitat amb què jo afrontava les coses.

—No tens protecció —em va dir una vegada—, per això ets fort.

No ho vaig entendre.

L'Ahmed era baix, massís, robust com un toro. Els seus cabells arrissats eren una massa indomable i informe. Un dels ulls, el dret, se li desviava una mica cap enfora.

A mi tothom em considerava el jove més guapo que havia nascut mai al poble. El més guapo, i el dèbil. Amagava la falta de força sota aquella qualitat evident. Des de petit vaig saber que la bellesa dissimula moltes coses, ofereix a les mirades un escut meravellós. La mare deia que eren sobretot els meus ulls, quasi transparents i banyats per la llum de les estrelles, allargats, i la pell lluent com la d'un dofí, l'altura, les espatlles amples. A mi no m'interessava, igual com no m'interessava el dia que havia nascut, ni on. Duia el cos i la cara com l'herència més funesta: la bellesa era filla de la servitud.